

γαργαλικῶ ἀμάρτ. γαργαλικῶ Κέρκ. Κεφαλλ. ἀργαλικῶ Κεφαλλ. Μέσ. γαργαλικειῶμαι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαργαλίκι.

1) Γαργαλίζω Α 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Μέσ. εἶμαι εὐαίσθητος εἰς τὸν γαργαλισμόν, δὲν ἀνέχομαι τὸν γαργαλισμόν.

γαργαλίδος ὁ, ἀμάρτ. καρκαλ-λὸς Κύπρ.

Ἐλ τοῦ οὐσ. γαργάλι.

Ἡ σκανδάλη τοῦ ὄπλου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαργαλέλλι.

γαργάλισμα τό, κοιν. γαργάλ'σμα βόρ. ἰδιώμ. γαρκάλισμα Μακεδ. (Κοζ.) γαρκάλισμαν Κύπρ. γαρκάλημαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαλίζω, παρ' ὃ καὶ καρκαλεῖω καὶ καρκαλῶ, ὅθεν ὁ τύπος γαρκάλημαν. Ἡ λ. καὶ μεσν.

1) Τὸ νὰ γαργαλίζῃ τίς τινα κοιν.: Δὲ δέχομαι γαργάλισμα. 2) Γέλως ἰσχυρὸς Μακεδ. (Κοζ.): Εἴχαμι μὲ αὐτὸν γέλωτα καὶ γαργάλισματα. Συνών. χάχανο.

Πβ. γαργάλα, γαργαλέα, γαργάλεμα, γαργαλητό, γαργαλίκεμα, γαργαλίκεμα, γαργαλίκεμα, γαργαλίκεμα 1, γαργαλίκεμα, γαργαλισμός.

γαργαλισμός ὁ, πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γαργαλισμός.

Γαργάλισμα 1, ὁ ἰδ.: Γαργαλισμούς καὶ τέτοια ἀστεῖα δὲν τὰ δέχεται.

γαργαλιστὰ ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. γαργαλιστός.

Μὲ ἐλαφρὰς ἐπαφὰς, μὲ γαργαλισμούς: Προχωροῦσε τὸ χέρι του γαργαλιστὰ γαργαλιστὰ ἔς τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ.

γαργαλιστήρι τό, Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Πάρ. Σύμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαλίζω.

1) Πᾶν πρᾶγμα προξενοῦν γαργαλισμόν Πάρ. κ. ἄ.

2) Ἡ σκανδάλη τοῦ ὄπλου Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Σύμ.: Ἐσσερα τὸ γαργαλιστήρι κ' ἔπαρ' τον κάτω τὸ λαγὸ Κρήτ. || Ἄσμ.

Γαργαλιστήρια σέρνουνε καὶ παίζουν δον ἔς τὸ βέτη καὶ σέρνει ὁ σκύλλος μὲ φωνὴ καὶ ἀποθαμένος πέφτει αὐτόθι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαργαλέλλι.

γαργαλιστικός ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαργαλιστής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ρ. γαργαλίζω ἀναλογικῶς πρὸς ἄλλα, καθὼς μυρίζω - μυριστικός κτ.

Ὁ προκαλὼν τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὀρεξίν, συνήθως ἐπὶ ἐδεσμάτων: Φαεῖ γαργαλιστικό. Μυρωδὴ γαργαλιστική.

γάργαλ-λο τό, Σύμ. κ. ἄ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Δίνη θαλάσσης προερχομένη ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν κυμάτων πρὸς τὴν ἀκτὴν. 2) Θαλασσοταραχὴ ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα συγκρούσεως κυμάτων ἀντιθέτου φορᾶς. Συνών. ἀντιμάμαλο 1 καὶ 2.

γάργαλο τό, Κρήτ. - Λεξ. Βλαστ. 387.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαργάλι. Ὁ μεταπλασμός συνετελέσθη κατὰ τὸ συνών. σκάνδαλο.

1) Ἀδὴν Λεξ. Βλαστ. 2) Μεταφ. ραδιουργία, σκάνδαλον || Φρ. Βάνω γάργαλα (ραδιουργῶ, διαβάλλω, συνών. φρ. βάζω σκάνδαλα).

γαργαλομμάτης ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαλος καὶ τοῦ οὐσ. μάτι.

Γαργαλιδομμάτης, ὁ ἰδ.

γάργαλος ἐπίθ. Πόντ. (Σινώπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαργάλι.

Ὁ ἔχων διόγκωσιν, ἐξωδηκῶς, ἐξωγκωμένος: Γάργαλα ὀμμάτῃ.

γάργαλος ὁ, Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάργαλο.

Ἡ ψεῖρα τῆς αἰγός. Συνών. γιδόψειρα. Πβ. προβατόψειρα.

γαργαλούδι τό, Ἰων. (Σόκ.) Κῶς κ. ἄ. γαργαλού Κῶς γαργαλούδ' Σάμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαργάλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

1) Ξυλάριον λήγον εἰς ὀξύ, διὰ τοῦ ὁποῖου κεντοῦν τὰ ζῶα διὰ νὰ βαδίζουν ταχέως Κῶς κ. ἄ. Συνών. κεντρί, σουβλί. 2) Εἶδος θάμνου Ἰων. (Σόκ.) Σάμ.

γαργάλωμα τό, Πόντ. (Οἰν.) γαργάλωμαν Πόντ. (Κερσ. Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαλῶνω.

Μέγα ἄνοιγμα, μεγάλη διαστολὴ τῶν ὀφθαλμῶν.

γαργάλωνας ὁ, Κύθν. Μύκ. Σίκιν.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γάργαλο. Παρὰ Σομ. σελ. 191 καὶ Κορ. Ἰπποκρ. ἀρχ. ἱατρ. 172. Ὑπάρχει καὶ τύπος γαργαλῶνας.

1) Ἀδὴν τοῦ λαιμοῦ, ἀμυγδαλὴ Κύθν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαργαλίδι 1 β. 2) Πᾶν ἐξόγκωμα ἀδενοειδὲς γεννώμενον ὅπουδήποτε τοῦ σώματος Μύκ. Σίκιν.

Πβ. γάργαλο, γαργαρεῶνας.

γαργαλῶνι τό, Ἄνδρ. Θράκ. (Ἐπιβάτ. Σηλυβρ. Σκοπ. κ. ἄ.) Κέως Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. γαργαλῶν' Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάργαλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ώνι.

1) Ἀδὴν τοῦ λαιμοῦ, ἀμυγδαλὴ Πελοπν. (Μάν): Πο- νᾶνε τὰ γαργαλῶνια μου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαργαλίδι 1 β.

β) Οἰονδήποτε δερματικὸν ἢ ὑποδερματικὸν ἐξόγκωμα τοῦ σώματος Ἄνδρ. Σίφν. 2) Ποταμία χελώνη Θράκ. (Ἐπιβάτ.) 3) Μία ἀπὸ τὰς μεταμορφώσεις τοῦ βατράχου Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἄ.) β) Βάτραχος Θράκ. (Σκοπ. κ. ἄ.) 4) Εἶδος παιδιᾶς Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.)

γαργαλωνιάζω Ἄνδρ. Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαργαλῶνι.

Πάσχω ἀπὸ οἰδήματα ἢ ἐξογκώματα εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος: Ἐγαργαλῶνιάσεν ὁ λαιμός μου Ἄνδρ. Ἐγαργαλῶνιάσεν τὸ βυζί της αὐτόθι. Εἶναι γαργαλωνιάσμενος Μύκ.

γαργαλῶνω Πόντ. (Ἄμισ. Κερσ. Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαλος.

Ἐχω διεσταλμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἰδίως ἐπὶ τοῦ ψυχορραγούντος ἢ τοῦ ἀπαγχονιζομένου ἐνθ' ἄν.: Ἐγαργαλῶσεν τ' ὀμμάτῃ κ' ἐπεκεῖ ἐξῆβεν ἡ ψὴ αὐτ' (ἐγούρλωσε τὰ μάτια κ' ἔπειτα βγήκε ἡ ψυχὴ του) Κερσ.

γαργάρα ἡ, κοιν. γαργάλα Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ.

Λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ ἐπαναλαμβανομένου μορίου

